

der nu staaer, er som sagt det Samme, som der har staaet tidligere, kun tydeligere udtrykt, nemlig at ligesom der af den til den øvrige Hærs Tjeneste skillede Befolkning udtages et vist Antal Mandskab, der indøves og benyttes til Hærens Tjeneste, i hvad man kalder Linien og Reserven, i 8 Aar og senere i Forstærkningen i 8 Aar, saaledes skal man gjøre det Samme med Militairarbejderne. Den Tjeneste, som Militairarbejderen kommer til at gjøre, i hvilken som helst Retning han end bliver benyttet, det være sig som Skolevognfører, som Arbejder i et Arsenal eller som Oppasser, er en Skole for ham. Den Mand, der har været anvendt til Tjeneste som Oppasser i 1^{1/2} Aar eller 6 eller 12 Maanedes og derpaa senere atter bliver indkaldt, er aabenbart en langt bedre Oppasser end den, der aldrig har været det før. Det er en Skole, han har gaaet igennem som Oppasser; han gaaer hjem som Oppasser og bliver indkaldt igjen som Oppasser. Jeg troer, at dette er let at forstaae, og dersom det ærede Medlem (Her) havde lagt Mærke til, at man ikke for Tiden anvender det overensstemmende med den Forpligtelse, som paahviler det i de 8 Aar, men derimod udskrifer aarlig saa meget nyt Mandskab af Militairarbejdere, som man kan finde i de yngste Aldersklasser, vilde han finde, at det Foreslaaede er ganske naturligt, og at den Skole, der er Spørgsmaal om, ikke er nogen anden end Anvendelsen af det nye Mandskab i en vis given Tid, hvori det bliver indkaldt til Tjeneste. — Jeg skal nu følge den høitærede Minister i hans forskjellige Betragtninger, men dog først gjøre opmærksom paa en Paragraph, som den ærede Minister neppe har lagt Bægt nok paa; det er en af de almindelige Paragrapher i Lovudkastet, der, saa at sige, behersker og gjælder for hele Udskrivningsmassen, i alt Fald til den

egentlige militaire Tjeneste, nemlig Udskiftets § 5, nu § 4, der omhandler de, der ere uverdige til Krigstjenesten; den lyder saaledes: „Alle de, som ere dømt paa Dren eller have lidt Straf af offentlig Arbejde, ville, som uverdige til at tjene i Hæren eller ved Søværnet (Flaaden og Orlogsværftet), være at ubelukke af samme, dog uden at de derfor fritages for i fornødent Fald at anvendes ved særlige Arbejdscommander og deslige“ o. s. v. Altsaa kan derefter ingen Mand, som ikke ved sine Egenskaber, legemlige og moraliske, er stillet til at tjene for sig selv, komme til at bytte med en Anden; thi Bytning kan kun foregaae med det Mandskab, som gjensidig opfylder disse Betingelser, og Tjensteddygtighed forudsætter derfor, at de ere opfyldte. Det gjælder jo ogsaa som en almindelig Regel, der behersker Bytningen, at den Mand, der bytter, maa selv være stillet til at opfylde de samme Forpligtelser som den, for hvem han træder ind, og altsaa kan ingen Mand, som er uverdigg til at tjene i Hæren, indtræde som Bytningmand. Udvalget vil imidlertid ved sit Forslag opnaae, at den Mand, som Hæren ellers ikke kan styde til Side, naar han kan tjene for sig selv, ogsaa kan bytte med en Anden. Det er, om man vil, den Afvigelse, der er mellem Lovens af 1849 og den nærværende, at i den første var Sondringen mellem Stillingen og Bytningen ikke saaledes blevet klaret, at man jo kastede endel af de Begreber, som alene hænge fast ved Stillingen, over paa Bytningen, og gjorde derved denne besværlig, baade for den, der paa den Maade vilde frelgjøre sig, og for den, der derved vilde paatage sig Tjenesten. Nu har Udvalget gennem sine Endringsforslag søgt at gjøre det klart, at naar to Mænd staae lige forpligtede og lige berettigede overfor Udskrivningsbørdet, skal Børdet ikke kunne dele mellem, hvem der skal tages, og hvem der ikke skal tages.